

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 351. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm18667/facsimile.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

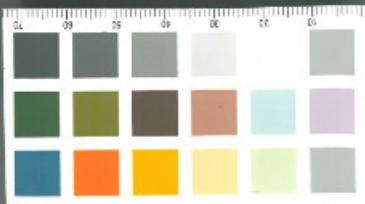
[Læs CC0-erklæringen](#)

tebningen til Krigen var nemlig saa ubetydelig, at Man gjættede selv paa de utimeligste hærmedelige Anfælgere, og der skedte Intet i de første ti Aar, der spaaede den Langvarighed, da den meget mere, ved Spartanernes iboelige Hylffemod Athenen og Athenienernes Land-Gang paa Peloponnes, lignede et Skals-Spil, der paa begge Sider var ubehageligt nok til at gjøre Parterne færdige ad Legen.

End der imidlertid gav Anledning til Krigen var et Udbrud af det gamle Fiendskab mellem Korinth og dens Afkøbt Korfu (Korfu), et Fiendskab saa mesgroet, at mellem dem holdtes det første Sæslag, Grækerne vidste af at fige, efter 100 Aar før det, hvorved de nu vilde afgjøre deres Traktat om, hvem af dem der havde Ret til at blande sig i den Parti-Suid, der uroede Epidamnus (Durræss), en Plante-Stad, som Korfuæerne under en Korinthisk Hævdning havde anlagt i Epirus*). Korintherne tabte Slaget, men da de rullede sig paa Ny og kaldte alle deres Bunde-Forbundne, hævdslande Spartanerne, til Hjælp, fandt Korfu, som hængte i Verser-Reign og stod ene, Spillet for ueffektigt, og søgte Hjælp i Athenen, hvorpaa den, efter egen Tilfælde, ei havde andet Kendskab, end det Tilfælde der for Grækenlands største Sæmagt kunde ligge i at forbinde sig med den Mægtigste, paa Veien til Italien. Skønde nu Athenen ei kunde tage Korfuds Parti med dens Moder-Stad, uden, efter Græske Begreber, at gaae mellem Væst og Træ og begunstige en unaturlig Opsætsighed, og uagtet Fjendskabet med Korinth var i alle Noader en Udfordring til Sparta, saa fattede dog den ellers meget fredelige Perikles en ueimelig Pust til Krig, saa det var intet Under, Man gjættede paa, hvar blot vilde give Athenen, som krævede ham til Regnskab for hans Hænselsning, andet at tænke paa**. Perikles

*) Thukyd. I. 13. 24.

***) Plutarchs Perikles.

både alt i Krigens tredje Aar, men dog serdes den til det Tiende omvendt i hans Land, saa Atheniensere indled sig ikke i anden Maad med Spartanerne, men gav By-Mærken til Priis, og lærkede sig ved Prædning paa Spætt af Peloponnes, hvort de endog saa, ved at besøge Dules (Mavaria) skaffede sig en god Haan, og efterat den Spartaners Døds-Hals Brasidæ og den Atheniensers Spætt og Krigs-Kæmpe, der ene sagte Liv i Spillet, paa den Gang havde bide i Gidsset ved Amphipolis (Emfoll) i Makedonien, sluttede Meddelingerne en Fred, der aabenbar led ud paa en vraselig Deling af Grækenland imellem sig*). Men det var kun Perikles-Lidens, eller den anden Mennerke-Alder efter Slaget ved Salamis, der vilde der i Fred, og der vilde sig naar at den Ny, som Alibiades stræbde at give Maan, vilde blive kejser for Alode, thi denne Frænde af Perikles og Discipel af Sokrates, udruket med Alt hvad hans Lidens-Alder beundrede, elskede Kriegen, ikke for Fredens eller for Udsæltets, men for dens egen Sted: for den vasse Bevægelse hvori den satte alle Sjæls og Legems Kræfter og det fri Spille-Rum den gav handle Riigt og Uddannelsings-Kraften. Stænderne vilde, en Mæster i alle Legems-Øvelser, tappert, vittig og veltalende, maatte Alibiades nødvendig staae for Mængden af Atheniensere, som dens Ideal, thi han var det, og hans Uafhængighed og grundfølelse skabte maatte da gaare vidt, for de fandtes utilgivelige**).

Alibiades havde gjort Alt hvad han kunde for at hindre Fred-Slutningen, men det lykkedes ikke, thi, siger Plutarck, andre Aabens-Stilstanden havde den for Handel og Wandel og de mange Gæster gjort et behageligt Indbryd paa Folk, saa de fandt, det var dog bedre at vaagne ved Hans-Gal end ved Lure-Gjald, og de lyttede nu gjerne til Gheret, der sang:

*) Kallistid IV. 3. V. G. 10.—18. Diodor XII. 223—24.

***) Plutarck Alibiades.

